

Mama = Jacqueline
Nichtje = Bente
Tante = Marlou
Diane = Verpleegkundige van mijn eigen thuiszorg team
Frank en Ronald = Mannen van Stichting Ambulance Wens

Het is 13 September. 2021.

Ik schrik wakker en kijk op mijn telefoon. Ik heb me toch niet verslapen?! Ik schiet in de lach, 04.30u.. Verslapen heb ik mij zeker niet. Verder slapen lukt echter ook niet! Kriebels in mijn buik, kriebels in mijn benen. Mijn hoofd draait overuren. Krampachtig probeer ik alles los te laten en verder te slapen. Ik moet slapen. Ik moet uitgerust zijn. Heel even voel ik mij weer net als vroeger. Voor mijn verjaardag of als sinterklaas zou komen. Geen van die 2 is nu echter het geval. Ik ga namelijk op reis! Nog 1 x naar Italië. Nog 1 x de Italiaanse zon, nog 1 x samen zijn met familie, nog 1 x een Italiaans ijsje proeven... gewoon, net als vroeger.

Een wens die ik al jaren heb, maar waarvan ik eigenlijk niet verwacht had dat hij ooit nog uit zou komen. De laatste jaren heeft mijn chronische aandoening gezorgd voor een hele hoop chronische uitdagingen. Zo kan ik niet meer zelf eten en voldoende drinken, lukt het niet om de voeding dan via een sonde in mijn dunne darm binnen te krijgen en dus leef ik al ruim een jaar op voeding via mijn bloedbaan. Mijn blaas is uitgevallen door de bindweefselziekte waardoor ik niet zelf kan plassen en moet katheteriseren.

Ik zie hoe de tijd traag voorbij kruipt. Het wordt 05:00u, het wordt 05:30u. De hele inhoud van mijn koffer komt voorbij in mijn hoofd. Ben ik echt niets vergeten? Heb ik alle infuussystemen bij me, genoeg voeding, genoeg vocht, genoeg pleisters en genoeg medicijnen?! Heb ik echt alle documenten bij me in het Engels voor het geval DAT ik daar naar een arts zou moeten?! Eigenlijk wil ik helemaal niet aan dat scenario denken, maar ik zit in een situatie waarin het onverantwoord zou zijn om dat niet te doen. Ik ben immers ook niet alleen en moet ervoor zorgen dat de mensen die bereid zijn dit avontuur met mij aan te gaan dat wel veilig kunnen doen. Ik scroll nog eens door mijn whatsapp. Eens kijken, wat had ik ook alweer afgesproken met Diane? Hoe laat zou ze komen? Gisteravond appten we nog even. `Het gaat nu echt gebeuren, spannend hoor! Ik heb er zin in, ben 06:15u/06:30u bij jou. Slaap lekker tot morgen!` Schreef ze. Ik lees het een paar keer over. Wat een held, dat ze dit gewoon gaat doen. Dat ze dit aandurft, mij dit gunt en het ziet zitten om mij de komende 5 dagen 24u per dag om zich heen te hebben! Andersom vind ik het stiekem toch ook wel spannend. We kunnen het goed met elkaar vinden. We hebben in het kleine jaar dat we elkaar nu kennen al een hoop met elkaar meegemaakt. Een hele hoop lol, een hele hoop tranen, een hele hoop ziekenhuisopnames en stress, maar ook moeilijke gesprekken over de zorg die niet altijd even goed liep. Doen we er goed aan om dit te doen? Als blijkt dat het niet werkt, moeten we daarna wel weer met elkaar verder. Het is toch anders of je elkaar een aantal keer per week een uurtje ziet of 5 dagen lang 24 uur per dag. De laatste keer dat ik haar zag voordat ze straks weer komt, vroeg ik het haar. `Weet je waar je aan begint?`, ze begon te lachen. `Nee, jij?!` Ik lachte ook. NEE! Maar we gaan het wel doen, he? We gaan dit zeker doen!!

Inmiddels is het bijna 06:30u. Diane is er nog niet. Om 07:30u staat als alles goed gaat de wensambulance voor de deur. Ik begin zenuwachtig te worden. Ze zal zich toch niet verslapen hebben?! Ik gooi mijn dekbed van me af en kan het niet laten om zelf toch alvast maar de laatste dingetjes in mijn tassen te gaan stoppen. De kleren die ik aan wil, heb ik gisteravond al klaargelegd. Toch check ik nog even of echt ALLES er ligt. Ook check ik nog een keer in mijn whatsapp of ik de tijd waarop Diane zou komen echt wel goed gezien heb. Ik weet dat ik geen last heb van dementie ofzo maar mijn zenuwachtigheid wint het van mijn verstand. Ik ben pas gerustgesteld als we zo onderweg zijn en het echt gaat gebeuren! Ik poets mijn tanden en stop wat laatste toiletpullen in mijn tas. Inmiddels is het 06:44u. Ik hou het niet meer! Zal ik haar appen? Allerlei doemscenario's schieten door mijn hoofd. Ik moet lachen om mezelf. Wat zal ze wel niet denken als ik haar nu app.

Toch wint wederom mijn zenuwachtigheid het. Ik app: Morning. Ben je wakker? Direct krijg ik antwoord: Ja, lift! Oef, een zorg minder. Ik sta flesjes water vanuit de koelkast in de koelbox te leggen wanneer ik de sleutel in de voordeur hoor. Met een big smile komt Diane binnen. 'GOEDEMORGEN!' Tegelijkertijd verbazing. 'Wat doe jij nou? Dat zou ik toch doen?!' Sorry ik kon het niet laten. Normaal moet ze me wakker maken, dus ze weet even niet wat ze mee maakt. 'Had je zelf een wekker gezet?' 'Haha nee joh ik was om 04:30u al klaar wakker!'

Diane stuurt mij terug naar bed en maakt de laatste dingen af die nog gedaan moeten worden. Vanuit de badkamer hoor ik een: 'Wat wil je aan?!' Dat wat op de kruk klaar ligt! Een vlugge washand langs alle belangrijke delen, Diane helpt mij bij het aankleden en ik poets mijn tanden. Nog even mijn sonde zorg, checken of we alles hebben en dan is het wachten. Diane ploft naast mij op bed. Allebei een grote gaap. Poeh wat is het vroeg! Of zijn het de zenuwen? We kletsen wat, proberen ons in te beelden hoe het allemaal zal zijn en speculeren over waarom we nog geen foto's gezien hebben! Foto's gezien hebben? Ja! Mijn moeder, tante en nichtje zijn namelijk gisteravond al aangekomen op onze plaats van bestemming; een grote 10 persoons villa met reusachtige achtertuin en een groot prive zwembad. De laatste berichten die we van ze ontvangen hebben in de Italië groepsapp waren van gisteravond laat. 'Het ophalen van de auto duurde een uur. Goede vlucht gehad. We gaan nu een frietje halen en water.' Ruim anderhalf uur later: 'We zijn er, er zijn mensen die ons gaan rondleiden. Slaap lekker, tot morgen!' Zouden ze expres geen foto's sturen? Zodat wij dit paradijs zelf live kunnen aanschouwen?!

Stipt om 07:30u gaat de deurbel. Diane schiet overeind van bed en snelt zich naar de voordeur. De zenuwen gieren ineens door mijn lijf! Ze zijn het niet vergeten. Ze zijn er echt, dit gaat echt gebeuren! 2 uiterst vriendelijke mannen verschijnen met brancard in de voordeur. 'Goedemorgen dames! Zijn wij hier aan het juiste adres? U wilde naar Italië?!' De man met snor stelt zich voor als Frank. De man, met nog 3 haren op zijn hoofd, heet Ronald. 'Ik hoop dat jullie een aanhanger bij jullie hebben want er moet behoorlijk wat bagage mee!' 'Dat zal wel mee vallen, komt goed. Waar ligt alles? Op de logeerkamer. Frank en Ronald wagen zich de kamer in waar zo'n 6 grote weekendtassen, stapel kussens en een koelbox op hen wachten. OEPS! Hoor ik vanuit de logeerkamer. Ik hoop inderdaad dat het allemaal past!' De heren bevelen mij rustig te blijven liggen waar ik lig en gaan alle spullen proberen in te laden. 'Moet jij nog plassen?' Vraag ik Diane. 'Nee hoor, ik help ze wel even met sjouwen.' Terwijl ze met zijn 3en beneden de ambulance vullen met alle bagage, plaats ik nog even een story op Instagram. Een fotootje van de ambulance beer die ik zojuist kreeg met de tekst 'durf te dromen. Soms komen ze zomaar ineens uit!' Ik stuur een appje in de Italië app naar de familie. Ze zijn aan het inpakken hoor. We komen eraan! Diane komt terug de slaapkamer in en roept; 'Ik ga toch nog even plassen hoor! Schiet op, ik toch ook nog maar even!' En dan is het echt zo ver. Met behulp van Frank en Ronald installeer ik mij op de brancard terwijl Diane mijn infuuspomp en lijn vasthoudt. Zorgvuldig wordt deze aan de infuuspomp van de brancard bevestigd. De deur wordt op slot gedraaid en dan is mijn droom ineens werkelijkheid. We gaan echt! Door 5 landen, voor 5 dagen, met 5 vrouwen (en 2 mannen) op naar het mooie Italië!

De wensambulance blijkt groot genoeg voor al onze bagage. De bagage van Frank en Ronald schijnt er ook te zijn, maar die kunnen wij niet ontdekken. 'Dat is nou het verschil tussen mannen en vrouwen', grapt Ronald. Alle zijdes van de ambulance zijn uitgerust met grote ramen. Ik lig op een luxe Tempur matras, de heren zitten voorin en, proberen, de navigatie te bedienen en Diane maakt het zich gemakkelijk op de stoel naast mij. Haar voeten op de koelbox, de deken die ik over mij heen kreeg deel ik met haar en haar nekkussen maakt het af. 'Doe even je ogen dicht, dan maak ik een foto van je. Even je collega's laten zien hoe hard werken dit is.' De eerste 2 uur in Nederland is het rustig in de ambulance. Iedereen is nog wat moe. We proberen onze draai te vinden en tasten wat af. We doezelen wat, ik luister wat muziek en kijk zo nu en dan wat naar buiten. Ondertussen ontwaakt de familie in Italië. Een filmpje van Bente die de luiken open doet waardoor het uitzicht ontstaat op het zwembad, verschijnt in de app. Wat een heerlijkheid, dit wil je toch. Ik kan niet wachten! Onze eerste stop is net over de grens in België bij een benzinepomp. De heren hebben zin in een kop koffie en wij hebben een plaspauze nodig. Vakkundig sturen de heren de ambulance naar een

achterdeur van het tankstation. Een vriendelijke dame opent de deur. Een toilet dat speciaal voor ons open gedaan wordt. Dat zal dan wel een prima toilet zijn. Of toch niet?! Diane loopt achter mij aan met infuus pomp en zak voeding. Ik voel mij net een hondje dat uitgelaten moet worden. De deur van het toilet gaat open en geschrokken kijken we elkaar aan. `Wat een lucht!! Gaan we dit echt doen?! Als je graag een urineweginfectie wilt zou ik het doen, anders kunnen we misschien beter katheteriseren in de ambu!` Ik lach, ja, dit is niks! Frank en Ronald leggen ons uit dat de ramen van de ambulance zo gemaakt zijn dat wij van binnen wel naar buiten kunnen kijken, maar andersom niet. Dus dat wij niet bang hoeven te zijn dat mensen naar binnen kunnen kijken. Terwijl ik op de brancard lig, drinken de heren rustig hun koffie. We kletsen wat in het heerlijke zonnetje. De mannen blijken allebei politieagent te zijn van beroep en hebben speciaal voor deze wens, mijn wens, 5 dagen vrij gevraagd van hun werk. Kippenvel over mijn hele lijf. Wat is het toch onwerkelijk fantastisch dat er zulke mensen bestaan die dit doen! `Sharon dit is jouw wens. Als wij daar op locatie iets voor jou kunnen betekenen of als je ergens heen wil, niets is te gek. Wij zijn er 5 dagen lang voor jou!` Ik word er wat verlegen en ongemakkelijk van. Ik hou er eigenlijk helemaal niet van om in de belangstelling te staan. Maar mijn ziekte zorgt ervoor dat dit regelmatig wel nodig is. Jarenlang heb ik mij geprobeerd daar zoveel mogelijk tegen te verzetten, maar daarmee heb ik mijzelf ook ontzettend veel ontzegt. Misschien is dat dan wel de les die ik te leren heb in het leven en komt dit daarom op mijn pad.

`Klaar voor dames?!` De heren wisselen van plek. Het is nu de buurt aan Frank om de komende 2 uur te rijden, terwijl Ronald ernaast tijd heeft om zich met de navigatie te bemoeien. Diane neemt haar taak als verpleegkundige achterin bij mij uiterst serieus en bereidt al rijdend op de snelweg vakkundig mijn antibiotica op een handig uitschuifbaar tafeltje. We stoeien wat met de airco. Te warm, te koud, te hard, te zacht. We kletsen wat af, grappen zo nu en dan wat met de chauffeurs, dutten wat, katheteriseren zo af en toe, spelen een potje UNO en volgen op onze telefoon of de navigatie van de heren voorin klopt. Want daar is zo nu en dan discussie over. De sfeer is gemoedelijk. Relaxt en gezellig. Ik laat het graag aan hen 3 over. Als ik maar op de plaats van bestemming kom, geef ik mij voor deze keer graag aan deze toppers over!

Midden in Luxemburg klopt Ronald op het raampje dat de chauffeurs coupe met onze cabine scheidt. `Wil er iemand iets eten? Plassen? Wij moeten even tanken dus we gaan even stoppen.` Bij een mega groot wegrestaurant parkeren wij recht voor de deur van een veel te grote parkeerplaats voor het restaurant. De truien die wij aan hadden kunnen uit. Wat is het hier al heerlijk weer! Terwijl Ronald druk bezig is onder de klep van de motorkap, want de auto geeft een melding dat er iets moet worden bijgevuld, zie ik hoe Diane en Frank naar het restaurant lopen voor een plas pauze. Al heel snel zijn ze weer terug. `Huh? Dat was snel?!` `Ja pff, mondkapje vergeten, dat moet hier natuurlijk nog!` Gewapend met 2 mondkapjes zie ik hoe ze weer vertrekken. Nog geen 2 tellen later zie ik Diane WEER naar buiten komen met een gezicht op onweer. Ik schiet in de lach, wat nu weer? `Ja jemig, moet je betalen met kleingeld!!! Wie verzint dat nog tegenwoordig!` Ik vermaak me met leedvermaak, terwijl Ronald met een collega belt. Er moet iets bijgevuld worden in de auto, maar hij weet niet waar. Best van levensbelang in deze omstandigheden. Even zie ik voor me hoe we alsnog eindigen op een parkeerplaats in Luxemburg, slapend op de parkeerplaats en overlevend op droog brood en water in plaats van in een villa in Italië. Althans zij, ik heb natuurlijk mijn eigen voeding. Maar gelukkig weten de heren het euvel op te lossen. Met een volle tank, vol oliepeil, lege blaas en meerdere ervaringen rijker, zetten we de reis voort. Op naar Frankrijk...

De bergen en heuvels in Frankrijk waren al fantastisch, maar inmiddels rijden we door het adembenemende Zwitserland. `Sharon als je nou andersom op de brancard gaat liggen, kun je recht vooruit de bergen door het raampje zien!` roept Ronald vanachter het stuur. `Nou wat een briljant idee, had je dat niet 10 uur geleden kunnen bedenken? Dat had me een hoop misselijkheid gescheeld!` In een ambulance lig je normaliter namelijk achterstevoren. Gelukkig zijn alle spuwzakjes vooralnog leeg gebleven. Diane helpt mij en na een hoop moeilijk doen, lig ik dan helemaal als een prinses. Languit in de ambulance met mijn gezicht richting de weg. Uitzicht op de prachtige bergen. Wat heb ik dit gemist. Ik moet moeite doen om mijn tranen te bedwingen. Gewoon, omdat het hier zo mooi is en ik mij zij gezegend voel dat ik dit nog 1 keer mee mag maken. Herinneringen aan

vroeger komen boven. Hoe vaak heb ik hier wel niet gereden. Ik herken bepaalde wegen en weet precies wanneer we bij de gottharttunnel komen. Het is 20.35u als ik naar de familie app: we zijn in Italië, hoor! We zijn inmiddels ruim 12 uur onderweg en sinds de laatste 2 uur heb ik het fysiek zwaar. De eerste 10 uur is me alles meegevallen, maar nu is het eigenlijk genoeg. Mijn lijf doet pijn, mijn heupen, mijn rug nek en armen. Van het liggen. Daardoor hoofdpijn, ik ben intens moe en merk dat ik last krijg van prikkels. De spuugzakjes houd ik dichtbij want inmiddels ben ik ook wat misselijk. Ik vraag Diane om extra pijnstilling en kan mijn draai niet goed meer vinden. Zitten, liggen, draaien. Ik probeer het te verbergen, maar ik merk dat Diane het in de gaten heeft. Ze kriebelt zo nu en dan wat door mijn haar en ik zie dat ze op de navigatie de minuten probeert weg te kijken. Ook zij is het zat. Ze probeert mij af te leiden, af en toe probeer ik wat te slapen en af en toe grappen we wat. Inmiddels is het donker geworden. `Ik durf het bijna niet te zeggen maar ik moet toch weer plassen.` Diane rijkt mij een katheter aan die zij bevestigt aan een katheterzak. De hele weg is het mij zelf gelukt om al rijdend, de katheter in te brengen. Nu lukt het mij echter niet. De hobbelige Italiaanse wegen, het donker en mijn vermoeidheid zorgen dat het niet lukt. Na enige frustratie besluit ik toch maar om hulp te vragen. `Wil jij me alsjeblieft helpen?` Diane knipt het grote licht aan. Slaat het dekbed dat half over mijn opgetrokken benen ligt, half opzij en buigt zich naar voren, tussen mijn benen. Al snel heeft zij het gelukkig voor elkaar en terwijl we wachten tot mijn blaas zich gelegeerd heeft zie ik hoe Frank in zijn achteruit kijk spiegeltje kijkt. `Uhm dames, ik weet niet wát jullie precies aan het doen zijn, maar als je dit zo laat gaan we files veroorzaken denk ik.` Niet meteen begrijpend wat hij bedoelt stamel ik wat. `Ja, als het buiten licht is kijkt niemand naar binnen, maar als het buiten donker is en je hebt de grote lamp aan wel!` OEPS! Snel knipt Diane de grote lamp uit en ik pak mijn telefoon tevoorschijn. Met de zaklamp van mijn telefoon schijn ik bij terwijl we niet meer bij komen van het lachen. `Dat hadden jullie ons gerust iets eerder mogen vertellen hoor!`

Het is 22:47u en we staan voor een enorm groot hek. Midden in Italië, pikkendonker. Nergens lampen en totaal in de middle of nowhere. WE ZIJN ER! Is dit het? Ik bel mijn moeder. `Mam we staan voor het hek maar hoe komen we binnen?` De luxe villa is uitgerust met cameratoezicht. Terwijl mijn moeder met een elektrische afstandsbediening het hek voor ons opent, stuurt Bente een filmpje waarop te zien is hoe wij de enorme oprijlaan op komen rijden. Ze hebben binnen tv schermen waarop camerabeelden te zien zijn van de omgeving omdat het zo`n immens groot huis is. Diane knijpt even in mijn arm. Is dit echt? Dromen we niet? We zijn er gewoon echt!

We staan geparkeerd bij de voordeur van een enorme villa. Mijn moeder, Bente en Marlou staan ons al joelend op te wachten. Diane gooit de deur van de ambulance open en dan zijn er tranen. Tranen van blijdschap. We vallen elkaar in de armen en knuffelen wat af. `Ik ben zo blij dat je er bent, het is hier zo mooi. We gaan zo erg genieten!` Zijn de woorden die mijn moeder in mijn oor fluistert terwijl ze mij stevig omarmt. Alle 4 zijn we blij dat we er zijn. De reis ging eigenlijk vrij voorspoedig, maar hij was lang. Eigenlijk veel te lang.

Bente helpt mij naar binnen en maakt het mij gemakkelijk op een grote bank in een ruimte die de woonkamer moet voorstellen. De rest haalt de ambulance leeg en richt de kamers in. De stemming is opperbest. Iedereen is hyper. De 3 dames de hun eerste nacht en dag al hebben doorgebracht in dit immense huis zitten vol verhalen. Ze raken de weg kwijt in het gebouw en raken niet uitgepraat over het antwoord op mijn vraag waarom ze zo in het donker zitten? `Nou er zijn zoveel lichtknopjes, we hebben de juiste nog niet gevonden!` Bente heeft een heerlijk Italiaanse pasta gemaakt. Ronald, Frank en Diane schuiven aan in de grote keuken waar mijn moeder en Marlou gezellig de tafel gedekt hebben. `Jullie zullen wel trek hebben na zo`n reis!` Er wordt gekletst alsof iedereen elkaar al jaren kent. Ik hoor het gezellige gepraat vanaf de bank. Waar ik mij een uur geleden ontzettend rot voelde; heel veel pijn had, intens moe was en niets liever wilde dan eruit, voel ik nu door de adrenaline niet zoveel meer. Ik vind het opeens super ongezellig om niet aanwezig te zijn bij dit gezellige tafereel. Dit is een reis die ik nooit meer mee ga maken. Ik wil geen minuut missen en overal bij zijn. Samen met Bente klim ik op het aanrecht, om zo toch even deelgenoot te zijn aan dit enige tafereel. Ik zie hoe er heerlijk gegeten wordt van de pasta, een biertje wordt ingeschonken en de sfeer uitgelaten is. Niet alleen ik vind dit leuk, ik zie dat alle mensen in deze keuken het leuk vinden hier te zijn. Ik geniet nu al

zo intens! Wat ben ik een gezegend en dankbaar mens, dat er mensen zijn die dit voor mij over hebben.

Aan tafel ontstaat een gesprek over de slaapplek van de heren. Het blijkt dat zij eigenlijk helemaal geen idee hebben nog waar hun bed en breakfast precies is. Ze hebben er geen sleutel van en ze moeten sowieso nog 3 kwartier terug rijden in het donkere landschap zonder lantaarnpalen. Eigenlijk vinden alle 5 dames van het huis dit wel een beetje sneu en willen de heren niet op pad sturen. Diane wenkt mij, Sharon, anders slapen wij toch een nachtje samen op 1 kamer, dan hebben de heren ook een kamer. Ik schiet in de lach. `Meen je dat? Durven wij dat aan?! Als je niet snurkt vind ik het goed.` `Ik snurk niet, lacht Diane, en jij ligt altijd zo stil en diep te slapen, dat komt vast goed!` En zo vertrekt iedereen uit de keuken om de bagage te verdelen onder de slaapkamers.

De grootste slaapkamer was voor mij bedacht. Tja, ik had dan ook de meeste spullen. Diane helpt mij met omkleden, medicatie klaar maken en geven, mijn sonde verzorgen en dan het aansluiten van mijn TPV voeding. Wat nog een uitdaging blijkt te zijn. Thuis heb ik zakken die al kant en klaar zijn. Die moeten alleen in de koeling bewaard worden. Dat ging uiteraard onderweg niet, dus kreeg ik zakken mee die nog bereid moeten worden. Aan Diane de schone taak. Het is een zak met 3 compartimenten. De breuklijn tussen de compartimenten moet gebroken worden, om de vloeistoffen bij elkaar te krijgen. Beiden hebben wij dit echter nog nooit gedaan. Na in onze broek te piesen van het lachen omdat het niet lukt en we bang zijn de zak kapot te maken, besluiten we er maar een YouTube filmpje bij te pakken. Toch nog iets meer kracht zetten dan... en PATSS. Opeens breekt de breuklijn open. Het zweet staat Diane op het voorhoofd en onze kaken doen zeer van het lachen maar het is gelukt. Mijn voeding kan aan en we kunnen beginnen aan de eerste nacht in de Italiaanse villa. Of toch niet? De stekker van de oplader van de infuus pomp past met geen mogelijkheid in het stopcontact! NEE HE! Niet aan gedacht om een wereldstekker mee te nemen. `Nou, dan kunnen we weer inpakken en terug naar Nederland` grap ik. Diane laat zich achterover op bed vallen en ik stop mijn hoofd onder mijn kussen. Weer wint de lach het van de frustratie. Gelukkig blijkt Bente zo slim geweest te zijn om WEL een wereldstekker mee te nemen en wordt ook deze uitdaging opgelost. We zetten de wekker op 10 uur. Het is immers al na 24u inmiddels. `Lig je goed? Ja prima, jij ook? Ja ik ook. Welterusten, slaapplek.`

Na eigenlijk best een heel goede nacht slapen word ik wakker van Diane die aan het rommelen is in de kamer. `Goedemorgen!` Ik tik het scherm van mijn telefoon aan, de wekker is nog niet gegaan. Hoe laat zou het zijn? 09:59u. Timing! Diane doet de luiken open van alle ramen in de kamer en het zonnetje lacht ons tegemoet. De rust van een immens uitgestrekt landgoed, geen mensen, geen auto's, alleen maar bomen, wind en het geluid van de vogeltjes. Wat een heerlijkheid! `Zullen we eerst de ochtendzorg doen?` Ik schud hevig mijn hoofd. `Echt niet! Eerst naar het zwembad kijken!` Ik neem mijn medicijnen en waar ik normaal heel veel moeite heb 's ochtends en ondanks dat ik voel hoe mijn lijf eraan toe is na de reis van gisteren, blijkt mijn hoofd sterker dan mijn lijf. Diane draagt mijn voeding en infuus pomp en loopt achter mij aan. Ik heb hier immers geen infuuspaal en het is voor mij te zwaar om zelf te dragen. `Ik voel mij net een hondje dat uitgelaten wordt!` De toon is gezet. Dit wordt een fantastische dag!

In de keuken treffen we Bente, in bikini achter de laptop. `Goedemorgen meisjes, lekker geslapen? Ik heb al gezwommen hoor!` Mijn moeder is nog nergens te bekennen. Die ligt nog in bed. Marlou ligt al heerlijk te vertoeven aan het zwembad. Ronald en Frank blijken al weg te zijn. Volgens Bente hadden ze goed geslapen en zijn ze na een kop koffie opzoek gegaan naar hun bed en breakfast. Als er iets is, als ik iets nodig heb of als ik iets wil kunnen we ze bellen. Wat een service!

Als een hondje word ik naar buiten begeleid. Een adembenemende rust, vogeltjes, zon met 24 graden, een heerlijk windje, een prachtig zwembad en alleen wij 5-en verder niemand. Even overvalt het me. Dat ik dit nog mee mag maken na alles wat ik afgelopen jaren meegemaakt heb. Een lijnsepsis en vele infecties overleefd, vlak voor vertrek nog ontslagen uit het ziekenhuis en nu lig ik aan een bedje van het zwembad dat bij een veel te grote villa hoort. Wauw... ik ben er stil van. Ik

word geïnstalleerd op een bedje, zodat ik alles heb wat ik nodig heb en kan blijven liggen. Diane doet de ochtendzorg, sondezorg en medicatiezorg aan het zwembad. Wat een luxe. Dit moeten we vastleggen. Bente maakt foto's, we geinen wat af en ik geniet intens.

Uren kruipen voorbij waar we met elkaar aan het zwembad vertoeven. Bente speelt een beetje gitaar en zingt erbij, mama loopt heen en weer met verse meloen met ham en andere lekkernijen en Marlou leest wat. Diane luistert muziek en zo nu en dan worden we opgeschrikt door een vreselijke plons in het zwembad. Wat een rust. Tot opeens onze rust verstoord wordt. Er komt een auto het terrein op rijden en een pittig Italiaanse vrouwenstem roept naar ons. `Ah!` roept Bente. `Het is Rita!` Ik proest het uit, pardon? Wie is Rita? `Ja die is Rita señorita. Het huis is van haar en ze komt elke dag langs.` Wat komt ze doen dan?? De was doen, wc papier bijvullen etc. De ene na de andere grap wordt gemaakt over onze nieuwe Italiaanse vriendin. Zou zij wel weten wat er in die geheimzinnige kelder te vinden is die voor ons verboden terrein is?! Zou er een lijk liggen of zouden ze daar mensen gevangen houden die ze stiekem eten komt geven elke dag en als smoes gebruikt dat ze de was moet doen. Onze fantasie slaat op hol.

Eind van de middag komen Frank en Ronald buurten. Ze hebben het zwaar deze reis. Vol trots laten ze foto's zien van hun heerlijke b&b, de prachtige omgeving en de Italiaanse pizza die ze deze middag gescoord hebben. In opdracht van ons hebben ze hun zwembroek meegenomen. Ze plonsen het ijskoude zwembad in. Frank gaat op een van de stenen in het zwembad staan en roept naar zijn collega: `Maak even een foto van me, dan kan ik op zijn minst mijn vrouw jaloers maken!`

Het is deze middag dat ik mijn draai niet goed kan vinden. Mijn lijf doet ontzettend veel pijn. Het bedje bij het zwembad ligt veel te hard, het bed is veel te hard, ik ben thuis een waterbed gewend voor mijn gewrichten. Voor het eerst in al die jaren dat ik niet meer zelf kan eten heb ik opeens moeite met het feit dat dat voor mij niet meer vanzelfsprekend is. Niet perse het eten zelf, maar vooral de gezelligheid. Ik zeg het niet. Ik wil niet klagen, ik moet dankbaar zijn. Toch merken mijn moeder en Diane dat er iets is. Ik geef aan veel pijn te hebben. Kosten nog moeite worden gespaard en iedereen draagt ideeën aan. Ronald haalt het matras van de brancard uit de ambulance en legt dit bovenop mijn zwembad bedje. Kussens worden aangesleept en de parasol opgezet. Fijn, maar toch vind ik dat altijd moeilijk. Ik sta niet graag in de belangstelling en al helemaal niet als het gaat over iets waar ik last van heb. Toch zal ik moeten om het vol te kunnen houden.

Lang weigerde ik om eraan toe te geven en binnen op bed te gaan liggen. Ik wil geen seconde missen van dit avontuur! Toch haalt de realiteit mij in en besluit ik naar bed te gaan. In het donker, plat op bed, in alle stilte. Eenmaal daar overvalt mij ineens een groot verdriet. In bed hoor ik hoe er buiten lol gemaakt wordt. Bente ligt op het luchtbed in het zwembad en Marlou maakt een bommetje naast haar waardoor Bente van haar bedje vliegt. Wanneer Marlou bovenkomt en roept: `Ik ben mijn topje kwijt!` En ik hoor hoe iedereen schatert, komt er bij mij ook een lach door mijn tranen heen. Gekke meiden! Het zijn tranen van confrontatie. Thuis is mijn huis en mijn wereld aangepast op mij. Daar kan ik voor mijn gevoel nog heel veel WEL en heb ik heel veel WEL. Hier, waar niets is aangepast op mij, loop ik meer dan ooit tegen mijn grenzen aan. Mijn hoofd wil zoveel dat mijn lijf niet meer kan. Tegelijkertijd zijn het tranen van dankbaarheid. Wat te gek dat ik dit nog mag mee maken. Dat had ik nooit durven dromen. Ik besluit mijn moeder te roepen en deel mijn verdriet met haar. We knuffelen elkaar flink. Er is niemand op de wereld die mij zo goed begrijpt als zij. Wat ben ik toch dankbaar dat ik zo'n sterke, lieve en knappe moeder heb.

Inmiddels heeft mijn moeder de rest van de dames ingelicht over mijn verdriet. Bente knuffelt mij plat en Diane komt vragen of ze me even zal helpen lekker te douchen. Vanavond gaan we barbecueën! Dit willen we buiten doen en ze zullen allemaal op lage stoeltjes gaan zitten en er een bed bij zetten voor mij zodat ik er ook bij kan zijn. Wat een heerlijkheid. Soms is het zo moeilijk om bespreekbaar te maken waar je mee zit. Maar wanneer je begrip wilt hebben van de mensen om je heen, is dit wel echt de enige manier om dat te kunnen krijgen. Door ze deelgenoot te maken van jouw gedachten, wensen en gevoelens. Frank en Ronald zijn inmiddels weer vertrokken naar hun

eigen onderkomen en bij ons in huis ontstaat een nieuwe uitdaging.. Of eigenlijk 2, maar dat wisten we van tevoren nog niet.

Ik neem het aanbod van Diane om lekker warm te douchen graag aan. Echter ontluikt daar uitdaging 1. Mijn badkamer heeft alleen een bad en geen douche. Wat doen we? Ga ik in bad dan? Kom ik daar wel weer uit zonder luxaties van mijn gewrichten? Of ga ik onder de douche van Diane? Haar slaapkamer heeft namelijk wel een douche.

Net als ik besloten heb, gaat er een raam open bij de bovenverdieping. We liggen buiten en zien hoe de luiken open zwieren. Het is Bente. `Jongens, ik denk dat we señorita Rita moeten bellen want we hebben geen warm water!` WAT?! We zitten in een luxe villa voor 10 personen, betalen ons scheel en dan is er geen warm water??!! `Nou Ben, heb je de kraan wel even goed laten doorlopen? Heb je de slaapkamers beneden al geprobeerd en de keuken?` Door het hele huis worden op alle 5 de badkamers de kranen uitgeprobeerd. De keuken blijkt wel warm water te hebben. Wat doen we? De tuinslang aan en buiten douchen met warm water via de keuken?! Weinig mensen voelen zich geroepen mijn plan uit te voeren. Bente pakt de telefoon en probeert mevrouw Rita te bellen. Niet veel later komt Bente naar buiten gestormd. `Jongens we moeten alle kranen open zetten en 20 min. laten doorlopen, dan worden ze vanzelf warm zegt Rita!` We proesten het uit, maar natuurlijk! Bente zet alle kranen boven aan en Diane neemt de boel beneden voor haar rekening. Na een ruime 20 min. Gaat Diane eens even voelen of het inderdaad warm geworden is. Optimistisch komt ze terug naar buiten, `Kom Sharon hij is inderdaad warm. Gauw douchen!` Ik laat mij zakken in het bad. Een opblaasband van het zwembad ter ondersteuning, allerlei pleisters en washanden om mijn centrale levenslijn droog te houden want deze mag niet nat worden verder gaat de kraan aan. `KOUDE! KOUDE!` `Lekker ben jij, hij is helemaal niet warm!` Opnieuw hilariteit alom. Zuchtend, puffend en blazend besluiten we de douchebeurt snel voort te zetten en toch mijn haren te wassen. Diane helpt mij in een leuk jurkje en Bente neemt de taak over om mijn haar te doen en mij wat op te maken voor de barbecue zodat Diane ook zelf even kan gaan douchen. Daarna neem ik mijn rust en ga een uurtje naar bed terwijl buiten alle voorbereiden getroffen worden voor een gezellige avond terwijl het langzaam donker begint te worden.

De temperatuur is nog heerlijk. Een dun vestje is genoeg om warm te blijven. De dames hebben er iets onwijs gezelligs van gemaakt. Een bbq, tafeltjes van het zwembad met kaarsjes en bloemetjes, salades en lekkers voor op de bbq. Bente heeft een muziekje aan gezet en Marlou staat te wapperen met een stuk karton om de bbq aan te krijgen. Of aan te houden. Of eigenlijk weten we het niet goed...

Marlou had het nog zo gezegd: `Jongens, 5 vrouwen en een bbq, dat komt niet goed! We hebben mannen nodig!` Mijn moeder vond dat onzin. `Kom op Marlou, emancipatie. Dat kunnen wij best!` Inmiddels staat de hele tuin onder de rook, moeten de deuren naar binnen dicht voor de stank en is er nog geen vlam te zien. Bente besluit dat het na 1,5 uur genoeg is en gooit worstjes op de bbq. Terwijl Diane inmiddels ook aanschuift, voelt Bente nog eens aan de kooltjes. Ze giert het uit. `Jongens, die kooltjes zijn nog steeds steenkoud! Dit wordt he-le-maal niks!` Zo gebeurde dat mijn moeder vervolgens de worstjes stond te bakken in de pan binnen in de keuken, maar wij allemaal wel uitgerookt waren met een bbq lucht. We kletsen, zij aten, ik genoot, we ontkurkten een fles champagne, speelden een kaart spel, zongen samen liedjes en maakten elkaar bang met sterke verhalen. Wat een heerlijke avond. Wat fijn dat mijn familie zo goed overweg kan met Diane. En andersom. Ze gaan met elkaar om alsof we dit wekelijks met elkaar doen terwijl ze elkaar tot gisteren nooit ontmoet hadden. Ik kijk ernaar en krijg een warm gevoel van binnen. Dit hebben we toch maar mooi voor elkaar met zijn allen.

We gaan niet te laat naar bed. Na een hoop sterke verhalen en niet te definiëren geluiden uit de bosjes wil iedereen graag naar binnen. Helden op sokken! Diane helpt mij met de laatste zorgronde. Sonde zorg, antibiotica geven, aansluiten van een nieuwe zak TPV voeding en klaar maken voor de nacht. Zo ontzettend fijn en wat voel ik mij een prinses. Waar ik thuis altijd afhankelijk ben van de tijd waarop de zorg komt, kan ik nu zelf, uiteraard in overleg met Diane, bepalen hoe laat ik wat wil. Het

voelt als verwennerij. Bizar eigenlijk, dat dit zo voelt en hoe snel de situatie voor mij `normaal` is geworden terwijl hij verre van normaal is. Ik geniet daarom even extra van dit moment.

Ondanks dat ik op tijd in bed lag, kan ik de slaap niet vatten. Eenmaal in bed voel ik weer hoe mijn lijf voelt. Ik gloei. Ik was ook wat verbrand vandaag. Zal dat het zijn? Als ik maar geen koorts heb en we halsoverkop terug moeten naar Nederland.. Het is half 1 's nachts als ik mijn moeder wakker bel. Diane slaapt vannacht immers op haar eigen kamer en ik wil haar niet wakker maken. Mijn moeder komt gelijk kijken en brengt een thermometer mee. 38.1. Oef. Bij 38.5 moet ik gezien worden door een arts. Dit is de afspraak bij een centrale lijn omdat er altijd kans is op een sepsis. Mijn moeder besluit bij mij in bed te kruipen. Ik neem een paracetamol en val uiteindelijk toch in slaap.

De volgende ochtend is het rustig in het huis. Marlou en Bente zijn naar de markt in een dorpje verderop. Diane is gaan hardlopen. Het is niet zo zonnig als gisteren, bewolkt, maar het is niet koud. Mijn moeder en ik worden rustig wakker. Wat zitten we toch op een mooie locatie. Mijn moeder helpt me buiten op een bedje. Samen zien we de salamanders over het pad en over het huis lopen. Wat een intrigerende beestjes! Diane komt terug van het hardlopen. Ze is een flink eind weg geweest en verteld ons hoe mooi de omgeving is. Ze vraagt hoe het gaat. Allemaal waren we even bang dat het mis zou lopen, maar het lijkt erop dat het beter is dan vannacht. Zou het vermoeidheid zijn? Van de zon? Of zou er toch stiekem weer een infectie zitten ergens? Ik wil het eigenlijk niet weten, ik wil genieten hier zo lang het kan!

Na de ochtendzorg en rustig opgestart te zijn belanden we weer bij het zwembad. Net als gisteren. Ronald en Frank zijn al vroeg op de hoogte gesteld van mijn nachtelijke avontuur en komen bijtijds onze kant op. Wat zal het worden vandaag? Moeten we richting huis? Of wil ik nog ergens heen met de wensambulance? Ze zijn er voor mij en ik mag beslissen.. Het is mijn wens om nog 1 keer een ECHT Italiaans ijsje te halen. Ongeacht of ik daar last van krijg. Maar voor nu wil ik eigenlijk ook nog iets anders. Namelijk; zwemmen! Helemaal onder water.

Het is tegen de middag als Bente en Marlou al toeterend het terrein op komen rijden. Het is alsof ze de zon meenemen want die breekt toch weer door en het is gelijk warm. Inmiddels zijn Frank en Ronald ook weer geïnstalleerd in zwembroek en sluiten de dames bij ons aan. En dan is het moment daar. Ik heb vanuit het ziekenhuis 1 speciale pleister meegekregen waarmee we mijn centrale lijn veilig en helemaal af kunnen plakken. Ik zou dan niet meer bang hoeven te zijn dat er water bij de insteek komt. Dit zou heel grote gevolgen kunnen hebben en ik vind het dus best een beetje spannend. Diane is een half uur bezig en plakt alles zorgvuldig vast. De rest kijkt toe en we grappen erop los. Dan is het zo ver. Durf je het aan? Ik durf het aan! Gezamenlijk helpen ze mij richting het water en daar ga ik dan. Het ijskoude zwemwater in. Helemaal. Met mijn hoofd onder water. Ik kan je met geen pen beschrijven hoe het voelt om na anderhalf jaar water te voelen over je hele lijf. Normaal kan dit nooit en moet ik met douchen overal omheen sproeien. Wat een genot... water, koud water. Onder water. Het duurde welgeteld 5 minuten waarvoor Diane zo heeft staan ploeteren om het allemaal waterdicht te krijgen voor ik niet meer kon en er uit moest, maar het was het meer dan waard. Wat een dag met een gouden randje dit!

Na s `middags een poos geslapen te hebben terwijl de rest lag bruin te bakken aan het zwembad, voel ik mij eigenlijk best oké. Waar ik vanmorgen de dag met enige vrees begon, besluit ik nu dat ik met zijn allen pizza wil gaan eten in het dorpje verderop en als toetje een echt Italiaans ijsje wil halen. Waarvan ik die laatste ook zelf wil eten! Al zijn het maar 2 hapjes. Ik deel mijn wens mede aan de rest en iedereen is even verbaasd als enthousiast. Iedereen vlucht naar binnen en de outfits worden zorgvuldig uitgekozen. Net als gisteren helpt Diane mij met omkleden en Bente helpt met mijn haren en make up. De heren maken de ambulance klaar voor vertrek en Marlou en Bente navigeren naar een pizzeria verderop. Nog even een mooie foto met zijn allen en we gaan. Diane en Bente zitten achterin de ambulance bij mij. Mijn moeder en Marlou rijden met de eigen auto voorop en de heren besturen de gele taxi. De dichtstbijzijnde pizzeria blijkt dicht te zijn. Op iedere hoek van de straat blijkt er een te zitten. Maar of ze hebben geen plek, ze zijn dicht en net als we denken er een

gevonden te hebben is die open is, blijkt het een afhaal pizzeria te zijn. `Sharon red je het nog? Kunnen we verder gaan of wil je terug?` `We gaan door! Ik wil dit!` We rijden door en treffen uiteindelijk een pizzeria aan een straatkant naast een kroegje. Beide tenten hebben een groot terras buiten. Midden in een woonwijk en winkelstraat. Auto's rijden heen en weer, stoplichten verspringen van kleur en mensen hangen de was buiten. Heel idyllisch, heel Italiaans, heel gezellig. Precies wat ik in gedachten had! Marlou besteld 2 enorme pizza's die er in gaan als zoete koek. De bakker blijkt een enorm grappige en lieve vent, die, uitgerekend met mij op de foto wil. Als er iemand is die zijn pizza's niet kan aanbevelen ben ik het, maar ik doe het voor hem. Ik lig op de brancard naast de tafel. Ik geniet. Wederom. Met volle teugen. Van de gezelligheid, de saamhorigheid en het Italiaanse leven. Ik ben verkleurd, heb een mooi jurkje aan en voel mij meer dan afgelopen jaren, Sharon. Ondanks dat ik niet mee eet. Ondanks dat ik op een brancard lig in plaats van op een stoel zit. Ondanks dat ik hier 3 mensen aan tafel heb zitten die het mogelijk maken dat ik hier nu ben. Zonder hen zou ik dit niet meer kunnen. Deze mensen geven mij het gevoel dat ik gewoon Sharon ben. Ik heb een ziekte. Dat valt niet meer te ontkennen. Maar ik BEN die ziekte niet. Ik BEN gewoon Sharon...

Na de pizza gaan we voor ijs. Italiaans ijs. Aan de overkant van de straat zit een ijssalon. Met brancard en al word ik door de straten van Italië gereden. We moeten, net als de voetgangers, stoppen voor een rood stoplicht. We trekken veel bekijks en hebben weer de grootste schik met elkaar. Eenmaal bij de ijssalon mag ik als eerste kiezen. Ik kies voor citroen. Net als vroeger. Mijn favoriet! Dit moet natuurlijk op de foto. Ik geniet intens van een paar overheerlijke happen echt Italiaanse citroen ijs. Na een paar happen ben ik al misselijk en geef ik de rest van mijn ijsje aan mijn moeder. Maar dit is helemaal meer dan oké, ik wilde dit en het is gelukt, hoe gaaf is dat?! Iedereen geniet van een lekker ijsje. Ik voer een mooi gesprek met Ronald. Hij vertelt me hoe hij mij ziet. Ik word er verlegen van. Ik geef hem aan hoe dankbaar ik ben. Hoe mooi ik het vind en hoe verdrietig ik gisteren was. Hij geeft aan dat dit normaal is. De wensen die zij uitvoeren gaan altijd gepaard met een lach en een traan. Hij stelt me gerust. Het is dus normaal wat ik voel. Dat mag er zijn. Wat een fijne vent...

De terugweg naar ons paleis is zwaar. Ik ben misselijk en uitgeteld. Het is donker en de Italiaanse weggetjes maken het er niet beter op. Eenmaal thuis brengen de heren mij met brancard en al netjes terug naar binnen. Waar Diane mij wat medicijnen geeft en ik even in alle rust moet bijkomen. Na een klein uurtje wil ik toch nog even bij de rest op de bank hangen. Ze hangen binnen bij de open haard op de bank. Kaarsjes aan, kop thee en Italiaanse koekjes. `Schrik niet!`, roept Marlou. Mijn moeder ligt op de grond. `Ik heb het zóóóó heet!` roept mijn moeder uit. `Nou Jacq, dan neem je toch even lekker een duik in het zwembad nog?` Nee zegt mijn moeder, dan moet ik weer naar boven, badpak aan enzo.. `Hoezo? Je kunt toch ook gewoon skinny dippen?!` Mijn moeder springt overeind en roept; `Maar dat is een goed idee!` Ze trekt haar kleren uit en met zijn vieren kijken we toe hoe we 2 witte kadetjes in het donker zien verdwijnen, gevolgd door een keiharde plons. En een; `Ohhh wat is dit lekker!` We hebben het niet meer. Mijn gekke moeder. Wat ben ik toch gek op haar!

De volgende ochtend is het donderdag. De nacht was vrij onrustig. Wederom had ik koorts. Eigenlijk zouden we morgenochtend op tijd naar huis rijden. Frank en Ronald zijn al op tijd bij ons. Zij stellen mij de vraag of het niet verstandiger is om vandaag naar huis te rijden zodat we kunnen overnachten en niet in 1 keer door hoeven te rijden? Ik baal. Enerzijds voelt het als falen. Ik wil niet toegeven. Ik wil niet naar huis. Liefst nooit meer! Maar dat kan natuurlijk niet. Het idee dat ik niet in 1 dag terug hoef en vannacht in een bed kan slapen geeft mij ook wel weer rust. Ik vind het een heel moeilijke beslissing. Maar ik maak hem toch en besluit dat het goed is geweest zo. Ik heb alles gedaan wat ik wilde en meer zelfs en ben heel erg dankbaar dat dit is gelukt. Ik ga liever op tijd weg en in Nederland naar een ziekenhuis dan nu of onderweg ergens. We bespreken een plan..

De ochtend brengen we nog met elkaar door aan het zwembad. De zon breekt opnieuw door en verwarmt onze huid. We lachen, kletsen, zingen, slapen wat en relaxen nog wat. Mijn moeder pakt mijn spullen in terwijl Bente en Marlou nog een heerlijke pasta klaar maken. Ik ga nog een poosje terug naar bed terwijl de rest gezellig met elkaar eet in de keuken. Ik voel mij trots. Trots op mijn moeder, Bente en Marlou. Dat zij zich zo hebben aangepast en zo goed zorgen voor de mensen die zo

goed voor mij zorgen. Ik plaats een post van dankbaarheid op Instagram met wat recent gemaakte foto's en val diep in slaap.

Om 14:30 uur is alles klaar voor vertrek. We hopen het te halen voor Frankrijk en daar te overnachten. De Godhardtunnel in Zwitserland gaat om 20:00u 's avonds dicht dus we hebben ruim de tijd. Dachten we toen.. Het afscheid gaat gepaard met dikke tranen bij iedereen. Er wordt veel geknuffeld en gezwaaid. En dan zit het er echt op. Terug naar Nederland met een rugzak vol mooie herinneringen. Mama, Marlou en Bente brengen nog een nachtje door in het paleis en vliegen morgen met zijn 3en terug.

Het eerste stuk verloopt soepel. Ik dommel wat en luister wat muziek. Al na een kleine 3 kwartier rijden we de eerste file in. En wat voor een! Het schiet voor geen meter op. Na meer dan 2 uur zijn we nog steeds Italië niet uit, waar dit allang het geval had kunnen zijn zonder file. Eenmaal richting Zwitserland betreft het weer. Het komt met bakken uit de lucht waardoor de files steeds meer en groter worden. In eerste instantie niet zo gek, maar met al die bergen in Zwitserland schiet dat niet op. Achterin hebben wij eigenlijk nog niet zoveel in de gaten. Behalve dan dat er veel files zijn. Voorin beginnen de heren zenuwachtig te worden. Het is inmiddels 19u en de TOMTOM geeft aan dat het nog 56 minuten rijden is tot de tunnel die om 20:00u dicht gaat. Dus met een beetje pech redden we het niet en moeten we in Zwitserland overnachten. We besluiten achterin de mannen hun werk te laten toen een uitzending van Expeditie Robinson op te zetten samen om de spanning te doden. Zo nu en dan kijken we zelf op onze navigatie en kijken elkaar dan even gespannen aan. Gaan we het redden? De bordjes van de tunnel komen in beeld. Het is nog even billenknijpen.. En dan.. 2 minuten voor 8, rijden we de tunnel in.. We zien nog net hoe achter ons de laatste paar auto's worden doorgelaten en de tunnel sluit. OEF! Een zucht van verlichting gaat door de gele taxi heen. We hebben het gered! Nu zo na de tunnel eerst eens een stop inlassen en op zoek naar een hotel voor de nacht.

We stoppen ergens net over de grens bij Frankrijk. Op een afgelegen parkeerplaats tussen de vrachtwagens. Het is nog altijd lekker buiten qua temperatuur, maar het is wel aarde donker. De heren maken een plaspaauze en bellen wat rond op zoek naar een hotel. Dit blijkt nog best lastig, heel veel hotels zitten vol. Maar dan slaagt Frank er toch in om een hotel te vinden. Het adres wordt ingetoetst en met een uurtje moeten we er zijn. Inmiddels is het alweer 22u en zijn we het allemaal goed zat na zoveel file en slecht weer. Ondertussen heb ik het idee dat ik toch weer een urineweginfectie heb. Ik voel mij helemaal niet lekker. Weer temperatuur en continu aandrang om te plassen. Wat ik niet kan, en toch voelt het zo. Wanneer ik dit merk weet ik het zeker; het is de juiste keuze geweest om vandaag terug te gaan naar Nederland. We hopen morgen voor 17u terug thuis te zijn, dan kan mijn urine mooi meteen nog onderzocht worden door de artsen.

Het hotel blijkt in een smal straatje te liggen ergens in Frankrijk. Zo smal dat we er met de brancard niet door kunnen. Ik word op een speciaal stoeltje gehezen door de heren met wielotjes. Ronald kiept mij achterover en rijdt mij zo tot aan mijn hotel bed. Wat zijn het toch fantastische kerels, deze helden! Mijn moeder had nog 2 biertjes in de koelbox gestopt voor ze. Diane en ik delen een kamer en geven ze de biertjes mee. Die ze dankbaar aannemen. Diane helpt mij bij de laatste zorg en doet haar eigen ding. Ik probeer contact te krijgen met de wifi, maar de code van de receptionist is onleesbaar. Wifi is natuurlijk wel van levensbelang! Diane appt Ronald: `Hebben jullie toevallig wifi? Ons lukt het niet!` Ronald reageert. `Even mijn biertje opdrieken dan kom ik helpen.` Ik schiet in de lach, wat een mooie vent. Zoals beloofd staat hij een paar minuten later voor de deur. Loopt naar de receptie en regelt de juiste wifi code. Zo kunnen we nog even welterusten appen naar de familie en laten weten waar we inmiddels zijn. Het is na 24 u als we het licht uit knippen en gaan slapen. Morgen weer optijd op voor het laatste stuk van deze reis.

De nacht verloopt rustig. De volgende ochtend is Diane vroeg op. Ze doet haar eigen ding, helpt mij en laat mij vervolgens achter in bed terwijl ze zelf vertrekt naar het ontbijt waar ze heeft afgesproken met Ronald en Frank. Wat een wereldmeid. Wanneer ze naar het ontbijt vertrokken is bedenk ik me

hoe dankbaar ik haar ook ben. Ze heeft zo ontzettend hard gewerkt, zich zo ontzettend goed aangepast en dan te bedenken dat ze haar vakantie uren hier gewoon voor ingezet heeft! Eigenlijk heb ik er geen woorden voor.. Gisteren vroeg ik haar hoe ze het had ervaren. Ze gaf eerlijk aan dat ze wel meer bezig is geweest dan ze van tevoren had gedacht. Dat ik toch meer zorg nodig heb dan gedacht. Het is toch anders wanneer je mij tijdens zorgmomenten 2 uur ziet of wanneer je 5 dagen lang 24 uur per dag alles van mij ziet. En andersom. Maar ze heeft het ook heel leuk gehad en gaf aan het een eer te vinden dat ik haar dit heb toevertrouwt. En dat is geheel wederzijds..

We vertrekken vroeg in de hoop minder files te hebben dan gisteren. Helaas hebben we ook vandaag weer te maken met veel wegomleggingen en files. Ik heb het echt gehad en de reis valt me zwaar. Diane is ontzettend lief voor me. Ze kriebelt zo nu en dan eens over mijn hoofd, zegt geruststellend hoelang we nog moeten en juicht zodra we de grens over zijn in Nederland. Inmiddels is het toch alweer 19u en hebben we er weer veel langer over gedaan dan gehoopt. Na 2 lange dagen reizen rijden we dan weer mijn straat in. Frank en Ronald laden alle spullen uit en bezorgen mij netjes terug in mijn eigen bed. We kletsen nog wat, ik bedank ze uit de grond van mijn hart en vertel dat ik niet in woorden kan omschrijven hoe dankbaar ik ben. De heren vertrekken en laten een traan over mijn wang achter. Van geluk.

Diane ruimt ondertussen mijn tassen uit. En dan is het tijd om ook afscheid te nemen van elkaar. Een dikke knuffel en nog meer woorden van dankbaarheid. Ik hoop dat dit niet alleen voor mij, maar voor iedereen een heel bijzondere ervaring is geweest die we geen van allen zomaar zullen vergeten. Mijn leven hebben ze in ieder geval verrijkt, meer dan ze ooit zullen weten.

Wanneer ook Diane de deur uit is val ik als een blok in slaap. Ik slaap 15 uur achter elkaar. De volgende middag word ik op zaterdag direct opgenomen in het ziekenhuis. Inderdaad, weer een urineweginfectie. Op de spoedeisende hulp word ik herkend door een verpleegkundige. `He, kom jij niet net terug uit Italië?! Ik herken je van de facebook pagina van de wensambulance!` Ik grinnik, ja dat klopt! Wat een toeval!

Wat ben ik blij dat ik deze ervaring op zak heb. Dat ik, met hulp van de mensen om mij heen, wijs besloten heb en nu in Nederland in het ziekenhuis kan liggen in plaats van in Italië. Wat ben ik, wederom, dankbaar dat het zo heeft mogen zijn dat ik het gered heb en een paar fantastische dagen heb gehad. Het was het allemaal waard en voor het eerst dit jaar vind ik het helemaal niet erg om in het ziekenhuis te liggen. Ik heb iedereen hier heel veel te vertellen!

Lieve Frank en Ronald, stichting wensambulance. Ik wil jullie ongelooflijk bedanken dat jullie het mogelijk hebben gemaakt om mijn wens in vervulling te laten gaan. Zonder jullie had ik dit niet meer kunnen doen. Ik heb genoten door, van en met jullie. Mijn dank en dat van mijn familie en vrienden is groot!

Lieve Diane, bedankt dat je je vakantiedagen wilde opgeven om mij deze fantastische ervaring te geven. Ik heb van je genoten, en heb je zorgen als heel fijn en goed ervaren. Kan ik ergens je CV aanvullen?! Bedankt voor alles wat je deed en wie je bent.

Lieve mama, Bente en Marlou. Gekke meiden. Wat was het heerlijk om jullie bij me te hebben tijdens deze reis. Ik had het met niemand anders willen delen dan met jullie. Bedankt voor alles wat jullie voor mij gedaan hebben. Als er een dag komt dat ik er niet meer ben, denk dan nog eens terug aan deze reis en aan hoe gelukkig ik hier was. En jullie waren daar bij! Bedankt voor alles wat jullie voor mij gedaan hebben. Ik hou van jullie.